

Súd: Okresný súd Stará Ľubovňa
Spisová značka: 1T/142/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8515010347
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Uhlár
ECLI: ECLI:SK:OSSL:2016:8515010347.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Stará Ľubovňa, samosudca JUDr. Erik Uhlár, na hlavnom pojednávaní dňa 9.12.2016 v Starej Ľubovni, v trestnej veci proti obžalovanému H. O. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona (v znení platnom a účinnom do 30.6.2016), takto

rozhodol:

Súd podľa § 285 písm. b/ Trestného poriadku o s l o b o d z u j e obžalovaného H. O., nar. XX.XX.XXXX v X. S., trvale bytom P. XXXX/XX, X. S., spod obžaloby prokurátorky Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa sp. zn. Pv 45/15/7710 zo dňa 5.11.2015, podanej súdu dňa 9.11.2015, pre skutok kvalifikovaný ako prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona, ktorého sa v zmysle obžaloby obžalovaný mal dopustiť tak, že :

„potom čo dňa 5.9.2012 prevzal výzvu Okresného súdu Stará Ľubovňa na nastúpenie výkonu ochranného ambulantného psychiatrického liečenia, ktoré mu uložil Okresný súd Stará Ľubovňa trestným rozkazom sp. zn. 7T/148/2012-130 zo dňa 7.8.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.8.2012, maril výkon predmetného rozhodnutia v období od 29.4.2013 do 18.12.2013 kedy sa síce dostavil do NZZ psychiatrickej ambulancie - P. U., avšak nespolupracoval, lekárovi oponoval, odpovedal na otázky otázkami, odmietal akúkoľvek liečbu či už tabletkovú alebo injekčnú, čím maril účel ochranného liečenia, v dôsledku čoho P. U. podala návrh na zmenu ambulantného ochranného psychiatrického liečenia na ústavné ochranné psychiatrické liečenie, pričom uvedeného konania sa dopúšťal aj napriek tomu, že bol trestným rozkazom Okresného súdu Stará Ľubovňa, sp. zn. 7T 156/13-65 zo dňa 30.7.2013, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.8.2013, uznaný za vinného z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona“, pretože skutok nie je trestným činom.

odôvodnenie:

Dňa 9.11.2015 podala prokurátorka Okresnej prokuratúry Stará Ľubovňa súdu obžalobu na H. O. pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Trestného zákona (pozn. s účinnosťou od 1.7.2016 ide o trestný čin podľa § 348 ods. 1 písm. f/ Tr. zák.), ktorého sa mal obžalovaný dopustiť tak, ako je uvedené v skutkovej vete podanej obžaloby, resp. vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Súd vykonal dokazovanie:

- výsluchom obžalovaného (hlavné pojednávanie dňa 8.2.2016);
- čítaním listinných dôkazov: kópie trestného rozkazu Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/148/2012 zo dňa 7.8.2012 vrátane kópie súvisiacej doručky - všetko z č.l. 26-27 spisu, uznesenia Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/148/2012 zo dňa 12.3.2013 z č.l. 28 spisu, správy z č.l. 30 spisu, výpisu z ÚEP z č.l. 32 spisu, správy z č.l. 34 spisu, výzvy na nastúpenie ochranného liečenia z č.l. 35 a kópie súvisiacej doručky z č.l. 36 spisu, odpovede na lustráciu v databáze súdov z č.l. 83 spisu, odpovede na lustráciu v GP z č.l. 84-85 spisu, odpisu RT z č.l. 86 spisu; z pripojeného spisu Okresného

súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 7T/156/2013: obžaloby z č.l. 53 až 54 uvedeného spisu, trestného rozkazu sp. zn. 7T/156/2013 z č.l. 65 až 66 uvedeného spisu vrátane súvisiacich doručeníek z č.l. 66 uvedeného spisu, uznesenia sp. zn. 7T/156/2013 z č.l. 81 uvedeného spisu; čítaním znaleckého posudku znalcov P.. W. O. (č. XX/XXXX) a P.. V. O. (č. XX/XXXX) z č.l. 49 až 60 spisu (hlavné pojednávanie dňa 7.3.2016); - výsluchom svedkyne P.. Q. U., čítaním listinných dôkazov: odpovede na lustráciu v databáze súdov z č.l. 107 spisu, odpovede na lustráciu v GP z č.l. 108-109 spisu, odpisu RT z č.l. 110 spisu (hlavné pojednávanie dňa 19.5.2016); - čítaním listinných dôkazov: zo spisu OS St. Ľubovňa sp. zn. 7T/148/2012: uznesenia z č.l. 7 uvedeného spisu vrátane súvisiacich doručeníek, znaleckého posudku P.. W. O. č. XX/XXXX a P.. V. O. č. XX/XXXX zo dňa 30.3.2012 z č.l. 55-73 uvedeného spisu, obžaloby z č.l. 117-118 spisu, trestného rozkazu 7T/148/2012 z č.l. 130-131 spisu a súvisiacich doručeníek, nariadenia výkonu ambulantného ochranného liečenia a výzvy na nastúpenie ambulantného ochranného liečenia pripojených v spise k č.l. 133 a súvisiacich doručeníek, správy z č.l. 136 spisu, uznesenia z č.l. 140 spisu a súvisiacich doručeníek z č.l. 141 spisu, správy o nastúpení ochranného liečenia z č.l. 144 spisu, správy z č.l. 153 spisu; zo spisu OS St. Ľubovňa sp. zn. 1Nt/17/2014: návrhu z č.l. 1 uvedeného spisu, správy z č.l. 17 spisu; zo spisu 1T/142/2015: odpovede na lustráciu v databáze súdov z č.l. 119 spisu, odpovede na lustráciu v GP z č.l. 120-121 spisu, odpisu RT z č.l. 122 spisu (hlavné pojednávanie dňa 20.10.2016); - čítaním listinných dôkazov: správy P.. U. z č.l. 129 spisu, charakteristiky z č.l. 130 spisu, odpovede na lustráciu v databáze súdov z č.l. 131 spisu, odpovede na lustráciu v GP z č.l. 132-133 spisu, odpisu RT z č.l. 134 spisu, odpovede na lustráciu v registri priestupkov z č.l. 135 spisu; výsluchom znalkyne P.. W. O. (hlavné pojednávanie dňa 9.12.2016).

H. O. bol trestným rozkazom tunajšieho súdu sp. zn. 7T/148/2012 zo dňa 7.8.2012, právoplatným 22.8.2012, uznaný vinným z prečinu nebezpečného prenasledovania podľa § 360a ods. 1 písm. b/, písm. e/ Tr. zák., pričom okrem iného mu uvedeným trestným rozkazom bolo uložené podľa § 73 ods. 2 písm. a/ ochranné ambulantné psychiatrické liečenie. Výzva na jeho nastúpenie v psychiatrickej ambulancii P.. Q. U. mu bola doručená 5.9.2012 s tým, že deň prvého liečebného úkonu určí zdravotnícke zariadenie. Dňa 26.10.2012 podalo NZZ psychiatrická ambulancia P.. Q. U. vo veci tunajšieho súdu 7T/148/2012 správu (č.l. 136 uvedeného spisu), že menovaný ochranné liečenie nenastúpil. Následne bol H. O. uznaný trestným rozkazom tunajšieho súdu sp. zn. 7T/156/2013 zo dňa 30.7.2013, právoplatným dňa 14.8.2013 vinným z prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., ktorého sa v zmysle uvedeného trestného rozkazu dopustil tak, že napriek tomu, že dňa 5.9.2012 prevzal výzvu OS Stará Ľubovňa na nastúpenie výkonu ochranného ambulantného psychiatrického liečenia, ktoré mu uložil OS Stará Ľubovňa trestným rozkazom sp. zn. 7T/148/2012 - 130 zo dňa 7.8.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 22.8.2012, sa po riadnom predvolaní P.. U., NZZ Psychiatrická ambulancia Stará Ľubovňa ochrannému ambulantnému psychiatrickému liečeniu nepodroboval, čím takto maril výkon predmetného rozhodnutia.

Vyššie uvedené ochranné liečenia nastúpil obžalovaný až dňa 29.4.2013 (správa č.l. 144 spisu tunajšieho súdu 7T/148/2012). Dňa 18.11.2013 podala P.. U. návrh na zmenu ambulantného ochranného psychiatrického liečenia na ústavnú ochrannú psychiatrickú liečbu s tým, že „je s pacientom veľmi zlá spolupráca a odmieta akúkoľvek liečbu“. O uvedenom návrhu je vedené konanie pod sp. zn. 1Nt/17/2014, v ktorom doposiaľ nebolo rozhodnuté. Správou doručenou súdu 22.12.2014 (č.l. 153 spisu 7T/148/2012) P.. U. oznámila, že obžalovaný pravidelne každý mesiac sa dostavil na kontrolu podľa objednania, ale pri každej odmietal akúkoľvek liečbu a preto dávala návrh na zmenu na ústavnú liečbu, poukázala tiež na to, že od 1.2.2014 nemala podpísanú zmluvu so zdravotnou poisťovňou Dôvera, preto všetci pacienti boli ošetrovaní u P.. F. v Novej Ľubovni (doklady o odovzdaní zdravotnej dokumentácie danému zdravotníckemu zariadeniu však nepredložila, ani nebolo súdu zo strany uvedeného zdravotníckeho zariadenia oznámené, že ochranné liečenie pokračuje z vyššie uvedených dôvodov v tomto novom zariadení).

Skutočnosti oznámené P.. U. dňa 18.11.2013 súd dal na vedomie OP Stará Ľubovňa, následne bolo obžalovanému uznesením povereného príslušníka PZ služobne zaradeného u OO PZ Stará Ľubovňa ČVS: ORP-20/SL-SL-2015 zo dňa 21.3.2015 vznesené obvinenie pre prečin podľa § 348 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. a po vykonaní prípravného konania podal dňa 9.11.2015 v tejto veci prokurátorka OP Stará Ľubovňa obžalobu.

Súd po vykonaní dokazovania dospel k záveru, že skutok kladený obžalovanému v tejto veci za vinu, nie je trestným činom, nakoľko neboli naplnené všetky základné znaky skutkovej podstaty trestného činu kladeného obžalovanému za vinu, osobitne absentuje to, že by sa obžalovaný dopustil „závažného konania aby zmaril účel ochranného liečenia“. Závažným konaním, ktorého sa páchatel dopúšťa, aby zmaril účel uloženého ochranného opatrenia, môže byť len také konanie, ktoré smeruje voči samotnej podstate ochranného liečenia a príslušné konanie musí mať približne rovnaký stupeň závažnosti, ako napr. zákonom v príslušnej skutkovej podstate trestného činu kladeného obžalovanému za vinu výslovne uvádzaný útek z ústavu. V tomto prípade však súd je na základe vykonaného dokazovania toho názoru, že konanie obžalovaného za takéto nemožno hodnotiť.

Podanou obžalobou bolo obžalovanému kladené za vinu, že sa síce v rozhodnom období (29.4.2013 - 18.12.2013) dostavil do psychiatrickej ambulancie P. Q. U., avšak nespolupracoval.

Nespolupráca obžalovaného v zmysle obžaloby mala v prvom rade spočívať v tom, že lekárovi oponoval a odpovedal na otázky otázkami. V tomto smere súd poukazuje na to, že v prípravnom konaní ohľadne uvedeného nebola svedkyňa P. Q. U. nijako podrobne vypočutá. Z jej výsluchu dňa 11.5.2015 vyplýva iba to, že bol obžalovaný negativistický a odpovedal na otázky otázkami, mal celkovo negativistický postoj k ochrannému liečeniu. Samotný negativistický postoj k liečeniu ako taký nie je a nemôže byť podľa súdu dôvodom na vyvodenie trestnej zodpovednosti obžalovaného (k tomu viď ďalšie odôvodnenie nižšie). Na hlavnom pojednávaní P. U. navyše uviedla, že na prvýkrát obžalovaný nechcel ani podpísať začatie liečenia, podpísal to až na druhýkrát, bol nedôverčivý. Poukázala na to, že keď ona „povedala A“, on povedal „B“ pričom však súčasne zdôraznila, že to môže vyplývať i z jeho osobnosti ako takej. Ku konkrétnostiam vo vzťahu k „oponovaniu“ obžalovaného uviedla, že ak sa ho opýtala ako sa má, tak odpovedal „na čo Vám to je“, resp. na otázku či má prácu „prečo to potrebujete“ a pod.. Poukázala však tiež na to, že toto jeho konanie možno vyvodit' z jeho osobnostnej štruktúry s poukazom na zistenú poruchu osobnosti, uviedla, že „odmietanie“ liečby obžalovaným vlastne pramenilo priamo z jeho osobnosti a zistených porúch.

Vo vzťahu k vyššie uvedenému súd poukazuje na to, že z uvedeného je zrejmé, že obžalovaný je vo svojej podstate nedôverčivý a vo vzťahu k svojmu súkromiu „odpovedal lekárovi na otázky otázkami“ - toto však z pohľadu súdu nemožno v žiadnom prípade hodnotiť ako konanie, ktorým by obžalovaný cielene chcel marit' účel uloženého ochranného liečenia. Tu odkazuje súd i na výpoveď znalkyne P. O., ktorá taktiež poukázala na skutočnosť, že i keď obžalovaný bol odmietavý vo svojich postojoch, bol však bez prejavov porúch správania a bez prejavov agresivity a spolupracoval i keď odmietal komunikovať a dohovor lekárky mal dosah na jeho správanie, ak by liečbu odmietal úplne, ani by sa nedostavoval do ambulancie, on sa však dostavil vždy, o čom svedčili podľa znalkyne záznamy v poskytnutej zdravotnej dokumentácii. Znalkyňa taktiež uviedla, že paranoidne schizoidná porucha osobnosti u obžalovaného svedčí o tom, že je nedôverčivý, vzťahovačný, neistý, uzatvorený, ktoré rysy sa v určitých sociálnych situáciách vystupňujú a aby sa vyhol ďalším komplikáciám nechce udávať niektoré osobné záležitosti pretože neverí, že by to nebolo použité proti nemu, čo súvisí s jeho povahou a je to jeho trvalý rys.

Z pohľadu súdu za takej situácie a vzhľadom na vyššie uvedené vyjadrenia jednak P. U., ako aj P. O., nemožno vyššie uvedené odpovedanie obžalovaného na otázky lekárky (týkajúce sa súkromia obžalovaného) otázkami považovať za žiadne vedomé konanie obžalovaného smerujúce k zmareniu účelu ochranného liečenia. Ak by toto malo byť skutočnou prekážkou priebehu ochranného liečenia ako takého, tak súd je toho názoru, že predsa by lekár musel napr. podať návrh na zmenu liečenia oveľa skôr ako až po 10 sedeniach v ambulancii (viď výpoveď P. U. v prípravnom konaní). Taktiež znalkyňa P. O. uviedla k tomu či pri postojoch obžalovaného k snahe lekárky k nadviazaniu kontaktu s ním vie lekár, z odborného hľadiska, takú situáciu zvládnuť inou formou, že je to individuálne, s tým, že je iná situácia keď pacient príde z popudu rodiny alebo sa sám rozhodne a iná ak má pocit, že je mu tým ublížené keď mu liečba bola nariadená a pri danej poruche osobnosti ako má obžalovaný má aj strach z toho čo povie aby to nebolo použité proti nemu. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že v zmysle podaného znaleckého posudku znalcami P. O. a P. O. (č.l. 49 - 60 spisu) liečba svojou racionálnou náhľadovou terapiou zo strany ošetrujúcej psychiatricky (teda P. U.) splnila svoj účel, terapia mala aj edukačný a preventívny charakter (viď odpoveď v bode 4. časť III. Záver uvedeného znaleckého posudku). Osobitne treba zvýrazniť i zistenia znalkyň v podanom posudku (na ktorých z pohľadu súdu zotrvala P. O. i pri výsluchu na hlavnom pojednávaní), že obžalovaný „vzhľadom na nedôveru a vzťahovačnosť, ktoré sú jeho osobnostnými črtami, počas psychiatrického ochranného

liečenia odmietal rozsiahlejšiu komunikáciu s ošetrojúcim psychiatrom“, ako aj že „pre pocity neistoty a úzkosti podrobnejšie nerozvedol ťažkosti, kvôli ktorým mal nariadenú ochrannú psychiatrickú liečbu, pravdepodobne z dôvodu, že by sa to mohlo obrátiť proti nemu“ (str. 9 posudku, obdobne tiež odpoveď bode 5. časti III. posudku).

V kontexte s vyššie uvedenými skutočnosťami potom treba posudzovať i vyjadrenia obžalovaného pred súdom v tom zmysle, že samotné marenie ochranného liečenia nepovažuje za závažný trestný čin, že v období od apríla 2013 do decembra 2013 odmietal sa podrobovať ochrannému liečeniu - toto súd v kontexte vyššie uvedeného hodnotí ako jeho negativistický postoj k liečeniu prameniacy práve z trvalej poruchy osobnosti ako uviedli svedkyňa a znalkyňa vyššie. Samotný obžalovaný tiež poukázal na to, že psychiatricka sa ho pýtala či na tú pani (rozumej poškodenú vo veci 7T/148/2012) myslí a iné otázky, na čo jej vždy odpovedal - toto nebolo dokazovaním nijako vyvrátené, osobitne opäť súd poznamenáva, že znalkyne v podanom posudku konštatovali, že liečba svojou racionálnou náhľadovou terapiou zo strany ošetrojúcej psychiatricky splnila svoj účel - i z toho teda vyplýva, že liečenie prebiehalo a z pohľadu súdu pokiaľ aj obžalovaný odmietal odpovedať, resp. odpovedal lekárke na otázky (vychádzajúc z jej výpovede týkajúce sa jeho súkromia) otázkami, tak lekárka zrejme danú situáciu zvládla a niečo také musela i dôvodne predpokladať pokiaľ sama pri výsluchu uvádza, že toto jeho konanie možno vyvodiť z jeho osobnostnej štruktúry s poukazom na zistenú poruchu osobnosti a teda postoje obžalovaného v tomto smere nemôžu byť hodnotené ako úmyselné konanie, navyše závažné, ktorého by sa dopúšťal s vedomím, že týmto účel liečenia zmarí. Nepochybne náhľadovú terapiu psychiatricky prijímal pokiaľ znalkyne dospeli k záveru, že liečenie splnilo účel, resp. ako podrobnejšie uviedla P. O. pri výsluchu, že k skutku (v súvislosti s ktorým mu ochranné liečenie bolo uložené) zaujíma kritický postoj a je si vedomý, že konal nesprávne.

Ďalej bolo podanou obžalobou obžalovanému kladené za vinu, že „odmietal akúkoľvek liečbu či už tabletkovú alebo injekčnú“, teda že mal odmietat liečbu farmakologickú.

V tejto súvislosti poukazuje súd na to, že obžalovaný pri výsluchu uviedol, že v tom období sa ho psychiatricka pýtala, či chce brať nejaké lieky, injekcie nespomenula vôbec, on povedal, že nechce lebo sa necíti chorý, na čo sa už na to nepýtala, ani žiaden recept nevy písala.

V prvom rade z pohľadu súdu nemôže byť užívanie liekov (či vo forme tabliet alebo injekcií) ponechané na voľbu pacienta, tu obžalovaného. Pokiaľ liečba vyžaduje farmakologickú formu, musí lekár pacientovi lieky predpísať a nie sa ho pýtať, či ich chce. Až pokiaľ by pacient, obžalovaný, preukázateľne predpísané lieky si nevyzdvihol a teda ich napriek rozhodnutiu lekára neužíval, možno uvažovať, že by mohlo ísť o takú formu konania, ktoré by mohlo mať za následok zmarenie účelu ochranného liečenia. V tomto prípade samotná P. U. uviedla, že lieky mu nepredpisovala žiadne, pričom aj keby mu ich predpísala, tak on ich nevyberie a nebude ich užívať. Nemožno z pohľadu súdu logicky prijať toto tvrdenie svedkyne. Ak totiž stav obžalovaného bol taký, že užívanie liekov vyžadoval, nemôže sa lekár z pohľadu súdu obmedziť na tvrdenie, že lieky nepredpíše, lebo by ich pacient (obžalovaný) neužíval - je potom otázne či liečenie u obžalovaného vôbec farmakologickú formu vyžadovalo, a to osobitne s poukazom na ďalšie tvrdenie svedkyne P. U., že u obžalovaného prevládala tzv. negatívna symptomatológia, čo by užívaním liekov mohlo byť odbúrané a pacient by nebol podozrievavý, mohol by byť komunikatívnejší. Z uvedeného vyplýva len jediný záver z pohľadu súdu, a to, že farmakologická liečba nebola u obžalovaného nevyhnutná a jej prostredníctvom sa mohol v zásade iba „dostať do výrečnejšej nálady“. V tomto smere odkazuje súd i na výpoveď znalkyne P. O., ktorá uviedla, že pri poruchách osobnosti (pozn.: čím trpí i samotný obžalovaný) nie je nevyhnutná farmakologická liečba, postačuje aj racionálna psychoterapia, ktorú podľa záznamov v dokumentácii P. U. prevádzala.

Na základe uvedeného možno dospieť iba k tomu záveru, že v prípade ochranného liečenia obžalovaného farmakologická liečba nebola potrebná a nevyhnutná a teda, ak obžalovaný na mimochodom položenú otázku či chce brať nejaké lieky odpovedal záporne, tak nemožno tento jeho postoj hodnotiť ako závažné konanie, ktorého by sa dopúšťal v úmysle zmarit účel ochranného liečenia. Ak by totiž z pohľadu súdu lekárka mala farmakologickú liečbu u neho za nevyhnutnú a obžalovaný by sa k nej vyjadril záporne, nemohla by predsa rozumne bez užívania liekov obžalovaným vykonať celkovo 10 sedení a až potom podať v príslušnom konaní návrh na zmenu liečenia na ústavnú formu.

Pre úplnosť vzhľadom na skutočnosti kladené v tejto veci obžalovanému za vinu je potrebné uviesť k samotnej skutočnosti, že P. U. podala 18.11.2013 návrh na zmenu formy ochranného liečenia z ambulantnej na ústavnú to, že v kontexte vykonaného dokazovania v tejto veci sa daný návrh javí ako zmätočný. Jednak už vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a v spojení s ohľadom na dobu viac než šiestich mesiacov odkedy obžalovaný nastúpil ochranné liečenie, ktoré mal „závažne“ mariť, jednak vzhľadom na zistenia znalkyň v tu podanom znaleckom posudku o tom, že liečenie splnilo účel, ale aj s ohľadom na samotné vyjadrenie P. U. v rámci jej výsluchu pred súdom, že nevie prečo až po takej dobe ako je uvedená v obžalobe podala návrh na zmenu liečenia na ústavnú formu. V prípravnom konaní uviedla, že podala súdu správu, že pacient odmieta akúkoľvek liečbu, je s ním zlá spolupráca a navrhla zmenu formy na ústavnú, avšak súčasne treba poukázať na to, že v prípravnom konaní uviedla, že obžalovaný bol u nej ešte dňa 18.12.2013, kedy ho však nemohla už ošetrovať, lebo nemala podpísanú zmluvu so zdravotnou poisťovňou Dôvera, ktorej bol obžalovaný poistencom. Zároveň vykonaným dokazovaním bolo zistené, že vo veci 7T/148/2012 oznámila až na základe výzvy súdu správou podanou dňa 22.12.2014, že zmluvu s danou poisťovňou nemala od 1.2.2014. Na túto skutočnosť však súd nijako dovtedy neupozornila, ani neoznámila a nepreukázala postúpenie zdravotnej dokumentácie obžalovaného inému zdravotníckemu zariadeniu a ani zo strany iného zdravotníckeho zariadenia nebolo oznámené, že by došlo k prevzatíu obžalovaného, ako pacienta, na ďalšie pokračovanie ochranného liečenia. Nepochybne otázky zmluvných vzťahov so zdravotnými poisťovňami riešia lekári v dostatočnom predstihu pred uplynutím platnosti aktuálne uzavretých zmlúv, teda i okolnosti podania návrhu na zmenu formy ochranného liečenia (doručený súdu 18.11.2013) za situácie, že ešte po tom, 18.12.2013 (ako uviedla sama P. U., ale ako aj poukazujú znalkyne na danú skutočnosť v podanom posudku) sa dostavil obžalovaný do jej ambulancie ale ho už nemohla ošetrovať lebo nemala podpísanú zmluvu s poisťovňou, ktorej bol poistencom, skôr navodzujú, vzhľadom na vyššie zistené skutočnosti o podstate „odmietania“ ochranného liečenia obžalovaným, dojem o nejakej snahe „poriešiť“ pacienta, u ktorého je predpoklad, že nebude môcť byť ďalej v konkrétnej ambulancii ošetrovaný pre neuzavretie zmluvného vzťahu s jeho zdravotnou poisťovňou, ako o tom, že by skutočne išlo v tomto smere o nevyhnutný výsledok dovtedajšieho priebehu jeho ochranného liečenia.

Súd na základe vykonaného dokazovania, po zhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti, v tejto veci nemal nijako preukázané, že by v danom prípade bola naplnená tzv. subjektívna stránka trestného činu marenia výkonu úradného rozhodnutia kladeného obžalovanému za vinu, teda nemal vzhľadom na vyššie uvedené nijako preukázané, že by obžalovaný v období od 29.4.2013 do 18.12.2013, ako je uvedené v obžalobe, úmyselne sa dopúšťal konania cieleného k zmareniu účelu ochranného liečenia, nakoľko ako vyplýva z v tejto veci podaného znaleckého posudku, z výpovede znalkyne P. O. i z výpovede samotnej svedkyne P. U., konanie obžalovaného, ktoré mu bolo obžalobou kladené za vinu vyplývalo priamo z povahy jeho osobnosti, je dôsledkom u neho prítomnej paranoidno schizoidnej poruchy osobnosti, ktorá je trvalá.

Z výsledkov vykonaného dokazovania, osobitne s poukazom na hore uvedené skutočnosti, nemá súd preukázané, že by konanie obžalovaného v rámci priebehu ochranného liečenia spočívajúce v „oponovaní lekárovi a odpovediach na otázky otázkami“ a v „odmietaní“ farmakologickej liečby bolo výsledkom z jeho strany čo i len nepriameho úmyslu zmariť účel ochranného liečenia, naopak súd sa stotožnil s tým, že jeho negativistický postoj k liečeniu, resp. ako sám obžalovaný uvádzal, že odmietal liečenie, je výsledkom vyššie uvedenej poruchy osobnosti a jej prejavov či následkov, ktorými, ako uviedla P. O. sú nedôverčivosť, vzťahovačnosť, uzatvorenosť, resp., že pod vplyvom poruchy osobnosti bolo toto jeho konanie výsledkom pocitu toho, že je mu nariadením liečenia ublížené či strachu z toho čo povie aby to nebolo použité proti nemu. I keď v tomto smere znalkyne súčasne uvádzajú, že jeho rozpoznávací a ovládacie schopnosti sú plne zachované a mohol rozpoznáť nebezpečnosť svojho konania a konanie ovládať, tak treba opäť zdôrazniť, že čo sa týka odmietania farmakologickej liečby, tak, ako je už uvedené vyššie, pokiaľ by táto mala byť nevyhnutne indikovaná, tak by nemohlo byť jej indikovanie ponechané v zásade na jeho vôľu (na jeho vyjadreniach či chce, resp. nechce brať lieky, resp. na prostom umožnení mu odmietať jej užívanie) a viac než pol roka zo strany psychiatricky len konštatované v zdravotnej dokumentácii, že ju odmieta (viď výpis zo zdravotnej dokumentácie obsiahnutý na str. 7 tu podaného znaleckého posudku - čl. 55 spisu) a čo sa týka na odpovedanie otázkami na otázky lekárky, ako vyplynulo z dokazovania, k jeho súkromiu, tak ani samotná P. U. sa nijako nevyjadřila v tom smere, že by mu účel týchto otázok s ohľadom na jeho osobnosť náležite vysvetlila či ubezpečila ho o tom, že pôjde o dôverné informácie, a teda jeho postoj k nim vzhľadom

na dôvody tohto postoja prameniace z prítomnej poruchy osobnosti nemožno považovať za iný ako prirodzený.

Zároveň z pohľadu súdu na základe vyššie uvedených skutočností absentuje v danom prípade samotný kauzálny vzťah medzi obžalobou namietaným konaním obžalovaného a samotným možným následkom tohto konania, teda čo i len ohrozením dosiahnutia účelu ochranného liečenia, a to i s poukazom na závery znaleckého posudku P. O. a P. O., v zmysle ktorého liečenie splnilo účel, nakoľko bola prevádzaná racionálna náhľadová terapia, ktorej sa zrejme obžalovaný riadne podrobil (i z výpovede P. U. totiž vyplynulo, že v zásade odpovedal otázkami na otázky vo vzťahu k jeho súkromiu, dôvod čoho je v odôvodnení tohto rozsudku vyššie uvádzaný už opakovane) - tu súd poznamenáva, že z výpisu zo zdravotnej dokumentácie ako je na strane 7 P. O. a P. O. podaného posudku nevyplýva, že by akokoľvek odmietal či znemožňoval samotnú počas sedení prevedenú racionálnu náhľadovú terapiu, ktorá v zmysle záverov nimi podaného posudku v konečnom dôsledku mala za následok splnenie účelu liečenia.

Na základe vykonaného dokazovania, s poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti, dospel súd v danom prípade k záveru, že skutok kladený obžalobou obžalovanému za vinu nie je trestným činom a preto obžalovaného podľa § 285 ods. 1 písm. b/ Tr. por. spod podanej obžaloby v celom rozsahu oslobodil.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie, ktoré možno podať na Okresnom súde Stará Ľubovňa do 15 dní od oznámenia tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku. Odvolanie má odkladný účinok.

Ak Trestný poriadok neustanovuje inak, rozsudok môže odvolaním napadnúť a) prokurátor pre nesprávnosť ktoréhokoľvek výroku, b) obžalovaný pre nesprávnosť výroku, ktorý sa ho priamo týka, okrem výroku o vine v rozsahu, v ktorom súd prijal jeho vyhlásenie, že je vinný alebo vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe c) poškodený pre nesprávnosť výroku o náhrade škody, d) zúčastnená osoba pre nesprávnosť výroku o zhabaní veci.

Osoba oprávnená podať odvolanie proti niektorému výroku rozsudku môže ho napadnúť aj preto, že taký výrok nebol urobený, ako aj pre porušenie ustanovení o konaní, ktoré predchádzalo rozsudku, ak toto porušenie mohlo spôsobiť, že výrok je nesprávny alebo že chýba.

V neprospech obžalovaného môže rozsudok napadnúť odvolaním prokurátor; len čo do povinnosti na náhradu škody má toto právo aj poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 308 ods. 2 Tr. por., prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Iným osobám uvedeným v § 308 ods. 2 okrem prokurátora sa končí lehota tým istým dňom ako obžalovanému.